

Ordføreren: Jeg havde ikke tænkt paa at skulle komme til at tage Ordet igjen angaaende disse smaa Forslag, men jeg kunde dog ønske at sige et Par Ord paa mine egne og Udvalgets Vegne navnlig i Anledning af de almindelige Betragtninger, som ere gjorte gjældende saavel af min ærede Kollega her bagved (Kier) som af den ærede Landsthingsmand for Bornholm (Sonne). Det kunde synes, som om der igjennem deres Udtalelser skinnede en Antydning af, at Udvalget ved Behandlingen af dette Lovforslag ikke havde den samme gode Omsigt og ikke paa samme Maade havde Vinene aabne for Kommunernes Selvstændighed, som de ærede Medlemmer have. Den ærede Landsthingsmand for Bornholm opfatter imidlertid — og det gjør den ærede sidste Taler efter min Formening til Dels ogsaa — hele dette Spørgsmaal om Kommunernes Selvstændighed paa en saa omfattende Maade, at jeg ikke tror, man kan erkjende det for rigtig. Det ærede Medlem er af den Mening, at man efter Kommunallovens Emanation ikke nogensinde ved senere Love kan paalægge en Kommune Udgifter uden med dens Billie. Det gaar dog aabenbart langt ud over, hvad der nogensinde er paatænkt ved Kommunalloven, og langt ud over, hvad man kan lase sig til i den. Jeg skal nu ikke komme videre ind paa dette, men det forekommer mig dog noget stærkt at sige, at der i senere Love fra Regjeringens Side er gjort forskjellige Forsøg paa at indskrænke den kommunale Frihed. Jeg opfatter det ingenlunde som en Indskrænkning af den kommunale Frihed, naar f. Ex. Hævedesets Udgifter ikke alene ere lagte i Kommunens Haand, fordi det nemlig er en Institution, som har Interesse ud over den enkelte Kommune, og jeg betragter det fremdeles ingenlunde som Forsøg paa at indskrænke den kommunale Frihed, naar ved en ny Lov om Politivæsenet Kommunen ikke gjøres fuldstændig raadig over, hvor mange Penge den vil anvende til Politivæsenet. Det ærede Medlem vil ogsaa kunne tænke sig mangfoldige Forhold, i hvilke vi vilde føle os meget generende og hæmmende, dersom Kommunerne virkelig skulde have en saadan Frihed; jeg behøver blot at nævne det Lovforslag, vi havde for forleden Dag om Landdistrikters Indlemmelse i Kjøbstadskommuner. Det undrer mig, at det ærede Medlem ikke ved den Leilighed forlangte, at der ikke maatte paadrages Kommunen nogen Udgift uden dens Samtykke; thi efter dette Lovforslag vil en Indlemmelse kunne ske imod Byraadets Samtykke, og der kan derved paaføres Kjøbstaden meget store Udgifter; men der glemte det ærede Medlem og de, der ellers sværme for den nævnte Tanke, at komme frem med den, medens der efter min Mening var nok saa megen Grund til at frembringe den der, hvor der ikke handlede om offentlige Sikkerhedsforanstaltninger, saaledes som her i Loven om Brandvæsenet eller i Politiloven. Jeg tror, at man gaar Noget for

vidt, naar man saaledes vil hænge sig i det Udtryk, at ingen Udgift skal kunne ske uden Kommunens Samtykke. Jeg holder paa Kommunernes Selvstændighed lige saa fuldt som de ærede Medlemmer, men jeg er dog saa fordomsfri, at jeg godt kan skjønne, at Regjeringen, under hvis Tilsyn vi leve og som skal sørge for, at alle Forhold ere nogenlunde vel ordnede, maa have Myndighed til navnlig gjennem Rigsdagen at paabyde Udgifter, selv om de kommunale Bestyrelser ikke skulde ønske det. Spørgsmaalet, tror jeg, er mere en Theori, end det har nogen praktisk Betydning, idet jeg tidligere forgjæves har søgt at finde blot et eneste Exempel paa, at der har fundet et saadant Overgreb Sted, som en Kommunalbestyrelse med Rette kunde beklage sig over. Jeg tror, som sagt, det er mere en Theori end et praktisk Spørgsmaal, men Theorien maa ikke fremsættes i saadan Almindelighed, at vi skulde slaa det fast for den fremtidige Behandling af lignende Love, at der ikke kan være Tale om Udgifter for en Kommune, naar Byraadet ikke siger Ja dertil. — Min ærede Kollega her bagved (Kier) gjorde den Bemærkning, at Endringsforslaget til § 3 om, at Byraadet istedetfor Amtmanden skal beskikke Brandinspektøren, var stillet for at holde paa den kommunale Selvstændighed, navnlig for at holde paa Kommunallovens § 18, hvori bestemmes, at Byraadet selv beskikker de kommunale Embeds- og Bestillingsmænd. Jeg har, som jeg før udtalte, ikke Noget imod selve Forslaget, men jeg tror rigtignok, at min ærede Kollega i sin Udtalelse gif noget for vidt; thi Kommunalloven nævner i § 18 kun visse bestemte kommunale Bestillingsmænd, som Kommunen skal beskikke. Selv efter 1868 bliver Brandinspektøren beskikket af Amtet, det har været Skik til Dato, og om man satte det i den nye Lov, vilde det heller ikke forekomme mig at være noget Overgreb. — Det ærede Medlem for Bornholm fraraadede at vedtage Udvalgets Endringsforslag under Nr. 2, der gaar ud paa, at kun den skal være pligtig til at præstere Kjørsler i Aldebrandstilfælde, som har Hest og Vogn til Arbeidskjørsel, idet han mente, at Folk, der kun have Lugesheste, lige saa godt burde medtages, fordi man i mange Kjøbstæder brugte Sluffer. Jeg maa nu for det Første dertil bemærke, at jeg ikke tror, at man i mange Kjøbstæder bruger Sluffer; jeg tror, at der i de fleste nye Brandreglementer for Kjøbstæderne udtrykkelig er forordnet Brandtønder. Men dertil kommer, at efter det Kjendskab, jeg har til Lugesheste, ville de i Aldebrandstilfælde gjøre langt mere Støde og Spektakel, end de ville gjøre Nytte, og i ethvert Fald er der noget Ubilligt i at paalægge en Mand, der f. Ex. har en Ridehest, og som maaske ikke engang har Plads til en Sluffe, at han skal møde med et saadant Kjøretøj, da hans Hest maaske slet ikke er vant til at gaa for Vogn og let kunde blive spoleret derved. I det Sele